I

Жив скупий чоловік: сто разів гівенце понюха, доки наважиться викинуть. Якось підрахував, скільки він на трамваї-тролейбуси тратить, та й ухопився за голову:

— Це ж по дві гривні щоденно... Сімсот двадцять гривень в году!

Прочитав одного разу про чоловіка мудрого, якого теж контролери-кондуктори обдирали до нитки.

Дак той чоловік що придумав: став замість дрібноти сотню возити!

Кондуктор тик-мик, а розміняти не може.

Задарма їздити став!

Узяв і собі до кишені сотнягу.

І справді: кондукторша лається, а розміняти не може.

Живою легендою поміж працівниками трамваїв-тролейбусів став.

Їздив отак, їздив, та й напав на таку ж, як сам, мудрагельку.

Що вона, зараза, зробила: повну торбу копійок наміняла! Рівно десять тисяч, до копійки копієчка.

І коли він їй простягнув свою сотню, вона йому торбу й відважила. Разом з квитком.

II

Сидить тепер, копійки ті рахує. Збивається щоразу із ліку, починає спочатку. А ви спробуйте десять тисяч копійок порахувати, не збитися. Спробуйте!